

ה"דיינן" שלי ואת שורת "ועל הטא" של כל הל' קויים במסודו והתקונים הדרושים לטובת הרה" צים, הלך ושאל את חוות דעתו של המושל בחיפה. זה האחרון הוא לא רק מושל טוב ואדם חביב כי אם גם מומחה גדול, כנראה, בעניני המרחץ המל' שלי וע"כ ענה לו למנהל ה"בריאות" כי הכה אולרייט א.א. על הצד היותר טוב.

וכאן הבן שואל : מדוע איפוא מצא כבוד המושל לחצוץ לשלח את רעיתו דוקא ל"חמטה" אשר בעבר לירדן מזרחה ? אולי כדי שבני-דורנו דהתם יוכלו להתפאר ולהראות לשם ריקלמה לכל המבק' רים את מקום הרחצה של אשת המושל ?

ואחרון חביב — בשעה שכל ערי תארץ ואד כילו רמלה הקטנה, ג'נין הפעוטה ועכו הרחוקה, מובלות במעינות מים אדירים וגנים ופרדסים להן מסכיב, ובשעה שתל-אביב העברית צומחת ופורחת כעץ שתול על פלגי מים — מצ'מ'י'א'ים את עיר-הכירה ועיר התירות העולמית ונותנים לה מים-בלחץ פעם לארבעה ימים עוד בימות החורף?

הטבלי אין מים בירקון ? או אולי רוצים לה' עשיר את בעל-המעין בנחל כרית ? משה רבנו ה' כ'ה את הסלע כדי להוציא ממנו מים ולא ז'בה, ה"נכה" גם אנו בפינו ו'ב'ע'ט'י'נ'ו, אולי יצאו מים ? * * *

ועם בוא תור האביב, נשמע קול ה' ז'מ'י'ר, נעים זמירות ישראל, ר' יוסף'ה רוזנבלט, הבא כאמריקה לערך שני "סדרים" של פסח בת"א. ול' כבדנו מגרונו, גרון הזהב, בשנת של פסח, בתור כתלי "החורבה" אשר בעיר-העתיקה. כל תלמידי ותלמידותי, חסידי החזנות האיו-שנית של יוסף'ה — האם כבר דאגתם לכרטיסים כדי שתוכלו לשמע אל הרינה ואל התפילה ?

בהיבה ובנימוס, כיאות לקונסולים חשובים : "בונז'ור!" — "בונז'ור!", וחסל ! כעבור שבוע ימים הגיע תורו של הקונסול' המזכיר להחזיר את כסודו לקונסול-העו"ד. מה עשה? בהגיע השעה ה'12 כדיוק, הפסיק את עבודתו במזכירות ושלה מעל פניו את ה"טויפס" טית" וניגש אל הדלת של שכנו:

— שמענא, חביבי — הוא אומר לו — אולי תשי איל לי את ה'צ'י'ל'נ'ד'ר' שלך ? — למה לך הצילנדר שלי? — שאל הקונסול' העו"ד בתמיה.

— רוצה אני לבוא לחדרך עוד מעט כדי להחזיר לך בקור קונסולי... * * *

ועכשיו שאנו עומדים לפני ערב-פסח, הכינותי לכם בעוד מועד "ארבע קושיות" חמורות שעליכם לשגר על לשונכם היטב ולשאל את עצ'מכם וגם אחרים בשעת ה"סדר" וההגדה של פסח הבעל"ט:

- מה נשתנת ?
1. בשעה שמליונים מאהב"י ברוסיה נוזעים ברעב ממש ואין להם מזון סעודה אחת — בשעה זו מוצא את לבו אחד מחשובי הבעלי-בתים בחיפה לערך חגיגה גדולה ו"טראסק" שלם לכבוד ה"בר' מצוה" של בנו, ובה משפחה ענקי ושלהן ערוך עב' כל טוב למאות אורחים וארחות שבעים — שעלו לו, כפי שאומרים, יותר מ'70 לא"י טבין ותקילין, לפירסומא-מילתא !
 2. האם לא נכון וראוי יותר היה ליהודי טוב וחשוב זה לגר'ב רק של'ש'י'ם לא"י כדי להאכיל ולהשקית את רעבולם של מאות ילדים וזקנים נפוחי-רעב מאהב"י בארץ-הרמים של סטא-לין ? ונמצא — אלה נהנים וגם זה לא חסר, גם "שם טוב" וגם מצוה ?
 2. בשעה שקרא מנהל "חמי טבריה" את שירת

אינני יוכע בדיוק מי שכתב פעם בעתוננו כי ישנם בארצנו כמה "קונסולים", בעלי צילנדרים ודגלים, שאינם מכירים את ארצם וכ"א מהם השב אז והטיל על חברו, אבל יודע אני ומכיר קינסור לים כאלה שהם בקיאים היטב בנימוסי הקונסולים הגדולים והאמתיים ומשתדלים ללכת בעקבותיהם ו"בחוקותיהם" — והמעשה דלקמן יוכיח !

זה היה בעיר העבריה הראשונה, בתוך מוסד כמפי גדול וחשוב, ששנים מפקידיו העליונים, אחר מנהל ואחד עו"ד, זכו לתאר "קונסול" וב"כ של שתי מדינות קטנות, שני כתמים זעירים על ספת אירופה הרחבה, אחד של מלכות-הגבינה בסוף מערב והשני של ממשלה סלכית במרכז.

ויהי בנסוע הארון המנהל לחו"ל וימן במקורו מו את מוכירו עד שובו, ושני הפקידים-הקונסולים יושבים ועובדים את עבודתם היומיומית תחת גג אחד, בשני חדרים הסמוכים זה לזה, ורק דלת פתוחה מכדילה ביניהם.

והנה ביום אחד החליט הקונסול של הסלבים לבקר בקור רשמי את חברו הקונסול של המלכה ההולנדית. מה עשה? הביא עמו בבקר אל משרדו קופסת-קרטון גדולה, עגולה וסגורה, ובהגיע השעה השתיים-עשרה בדיוק, הפסיק את עבודתו בתור עו"ד, הוציא מקופסתו צילנדר חדש ומבריק שקנה לכבוד המאורע, דפק בנימוס רב על דלתו של חב'רו הקונסול המזכיר ובקירה והשתהווה קונסולית ברך אותו לשלום בקול רם ובלשון צרפת הבין-לאומית: "בונז'ור, מונסיי לי קונסול!" (שלום, אדוני הקונסול!), והלה קפץ ממקומו כנגדו והושיט לו את ידו בחכיבות ובהסברת פנים, זימן איתו לשבת והניש לו מיד סיגרת וגפרור כועד להדליקו, כנהוג. אחרי שוחה קצרה ורשמית על יחסי האהדה שבין שתי המדינות, שהן באות-יכה שני הקונסול לים בת"א, ויחסי החיבה בין הישיש מצכרסלובקיה מהאי גינסא והמלכה הזקנה מאידך גיסא, נפרדו

עונה לו היהודי: "הכל טוב, אבל מה נאכל כעת?" תמה ה"דייטש" וקרא קצת ברוגז: "הרי אני שאלתיך, מה דעתך על נצחוננו של היטלר ואתה משיב לי באכילה?"

— "אכן, שמעתי" — עונה היהודי בניחותא — "ולפיכך הריני שואל אותך: מה נאכל כעת?" — "דברייך סתומים לי!" קורא הגרמני. והיהודי מבאר:

"המן רצה להרג ולאבד את כל היהודים ולא הצליח — ע"כ אנו אוכלים אזני-המן; היונים נקבי צו ובאו להשמיד את היהודים ונוצחו ע"י המכי בים — ולכבוד זה אנו אוכלים "לאטקעס" (לביבות), ועכשיו שהיטלר וחבריו מאיימים להרוג ולהשמיד את כל היהודים — מה נאכל?..." * * *

ומכיון שאנו עוסקים בהלכות אכילה, מצ'י' וה לספר לכם עוד מעשיה קטנה:

כידוע, ישנו בגרמניה מין דנימלוח שמן ויקר הוקרא כפי הגרמנים "ביסמרק הרינג" ע"ש המדי' נאי והלוחם הגרמני הגדול. והנה בזמן האחרון — כך מסופר בעתון ברליני גדול — הזל הנאצים הנלחכים על חנויות-המכולת אשר בברלין ושאל מאת החנונים אם יש להם למכר "היטלר-הרינג", כלומר: דג מלוח ע"ש "הנכור" הגדול של היומ? — לא! — ענו כל החנונים הגרמנים — יש לנו "ריסמרק הרינג" אבל לא "היטלר-הרינג"...

עד שבא הנאצי לחנותו של יהודי ושאל מא' ה'י על הסחורה הדרושה לו, אם יש בחנותו, "היט'לר הרינג?" — יש ויש! — ענה החנוני היהודי. ומכלי חשוב הרבה נטל מתוך החכית דג' מלוח של "ביסמרק", הוציא מראשו את ה'מ'ו'ה' ואת ה'ל'ש'ו'ן, הושיטו לנאצי ואמר: — הרי לך "ה'י'ט'ל'ר' ה'י'נג'". אמתי!...

אמר עזמות...

הגיעו אלי שאלות רבות, בעיקר מתוך הסוחרים הגדולים בעירנו, "הצריך להחרים את סחורות גרמניה או לא?" ואני — למה אכחה? — אינני חכם-כלכלה ולא חכם-מדיני ושאלוני "בחרם" אם יודע אני ש'ח'ר'ם זה אשר הכריזו כאן בארצנו הוא "טוב ליהודים" או לא?

מי יודע, רבותי, אם כל הטררם הזה וכל ה"ויצעקו" שהרימו בא"י, כל אותן ההפגנות וה"דרשות בע"פ ובכתב, באספות ובעתונים, כל החרמות והקנסות ושטת "עין תחת עין" ו"ניין תחת ניין" — מי יודע אם לא יצא חס ושלום שחרם בהפסדם לאחב"י בגרמניה ולנו כאן, מחמת שהיטלר ימ"ש עומד במרדו בבחינת "ויכבד ה' את לב פרעה" לפני יציאת מצרים, והשנית — וזהו העיקר! — לפי המספרים של הסטטיסטיקן שלי, נשלחו מא"י למדינת היטלר ש'מ'ו'נ'ה'ס'א'ו'ת' אל'ף תיבות תפוחי-זהב !

אך וואס? (אך מה?) — השיב הקונסול החביב — הן כל זה "איברטריבן" (מוגום!), אין להאמין לשמועות אלה ואין מה לחשוש... — אמנם כן, — ענה שוב הסוחר — אבל מה לע'שות ו'א'ש'ת'י' מאמינה לשמועות האלה וחר'ש'ת' מאד ואינה מניחה לי לנסע לגרמניה?...

מסתמא, הקונסול שיש לו אזן קשבת לכל המת'רחש כאן ובודאי יש לו גם מחלקה מיוחדת לסטטים טיקה במשרדו, יודע בלי שום ספק כמה סחורות מכיאים אחב"י כאן דוקא מגרמניה, והעיקר שעליו לדעת כי נש' הסוחרים היהודים הקונים בגרמניה, ואפילו הזקנות, אינן אוהבות להיות אלמנות... * * *

ישוב מעשה, מעין בריחה מ"גן-הערדן" הגרמני: גרמני אחד מיושבי ארצנו, הנהנה כמובן מכספי אחב"י המבכרים סחורות גרמניה, פגש בסוחר יהודי פסח, אחד מלקוחותיו, ושאל אותו כנאוה וינסרית: "גון, ומה אומר אתה על נצחוננו של היטלר?"

אומרים עליו על אחד מגדולי הליברלים בגרמניה שהשיב על השאלה: "מי זה אנטישמי?" — מי ששונא את היהודים יותר מאשר ראוי לשנוא אותם... ואולם הקונסול הכללי הגרמני, שהוא רחוק